

Weesche su Nome

Deletzd habb isch de Schorsch in de Kolonnade getroffe unn weil mir zwaa e bissi Zeit hadde, hawwe merr uns in oons vunn dene Cafés dort gesetzt unn hawwe e Tass Kaffee gedrunke.

Unn wie?, habb isch de Schorsch gefroochd.

Doo seeder: Du konnsd merr gradeliern, isch bin widder Ur-Opa worrn.

Isch saach: Ei doo due isch werklich herzlich gradeliern, Dir unn de Mudder unn aach emm Kind. Was isses donn, enn Bub odder e Mädsche?

E Mädsche, gibt de Schorsch ze Antwort.

Unn wie solls haaße?, frooch isch.

De Schorsch druff: Katharina.

Isch habb gegrinst. Ach, e Kättche.

De Schorsch hott e Schnud gemachd. Heer merr bloß uff. Als isch genau dess moine Dochder gesaad habb doo isse e bissi bees worrn: Papa, hottse gesaad, das ist eine Katharina und kein Kättche, merk dir das bitte und sag das auch der Mama. Doo habb isch de erst emol geschluckd unn gedenkt, no ja, wennse dess su hawwe wolle.

Schorsch, saach isch, die Zeide hawwe sisch aach mett de Nome geännerd. Katharina haaße su vill Fraue in unserm Alder in Flerschem unn wie losse die sisch ooredde? Nitt nor Katharina, aach Kätche meddem longe unn Kättche meddem korrze ,ä‘, Kadderine, Käte ohne unn Käthe meddem ,h‘, Kedda, Kätti, Käthi, Kati, Trine unn was es doo nitt su alles gewwe dut.

No ja, moont de Schorsch, unn bei Maria isses su ähnlich: Marie, Marri, Mia, Ria, Mari-esche, Marriesche unn su weider. Honnes, su Nome dun longsom verschwinne, ess iss wie medde Uzname.

Isch habb gelachd: Uzname! Doo seesde ebbes, Schorsch.

De Schorsch: Ja, jeder Flerschemer hott soin Uzname gehabbd: Die Eeb, de Aber-meine-Herrn, de Dorfschreck, die Sarepta unn was ess noch su alles gewwe hott. Unn dess Scheene dabei iss, dasses nitt bees gemoont war, außer wie mir Buwe monsch-mol oom ahle Monn hinnennoch geloffe sinn und unn soin Uzname gerufe hawwe, doo iss alsemol ooner krummbelisch worrn im Gesicht, unn wenner omm Stecke gonge iss hotter den schunnemol hochgehowne – no ja, die Alde konnde joo nitt su schnell laafe wie mir.

Isch saach: Doo duts e schee Geschicht gewwe: E Mudder seet ihrm Bub, hier hosde e paar Penning unn enn Korb, gieh bei de Plonnsebuggel unn holl drei Pund Kadoffele. De Bub hott gedenkt, no ja, Plonnsebuggel iss e Uzwort unn dess derrf isch nitt saache unn doo seeder: Herr Pflanzenrücken, die Mama schickt misch unn isch hädd gern drei Pund Kadoffele. Ess werrd verzählt, dass de Herr Kohl de Bub nitt geschennd hädd.

Alde Zeide, moont de Schorsch. Awwer drinke merr unsern Kaffee aus, isch muss hoom, sunnst werrd de Schorsch geschennd.

Isch habb gelacht. Vunn doiner Katharina.

Naa, seet de Schorsch, vunn moim Kättche.

Eiern Honnes